

mange større Stater i Europa, ikke vilde have ført til de Resultater, som vi med Sorg have seet. Noget lignende, maaffee i et mindre Forhold, kan ofte tænkes ved Skifteforvaltningen, og den Erfaring, jeg har, baade fra Hertugdømmerne og Kongeriget, taler for, at den Form for Skifteforvaltningen, man har her i Kongeriget, i Hovedstaden, vistnok har Fortrinet for den Form, der i denne Henseende gjælder i de andre Dele af Monarchiet. Det er antydet i Motiverne til Lovudkastet og vistnok med Røje, at særegne Forhold undertiden kunne gjøre, at der strømmer Sager ind til Skiftecommissionen, ved hvis Afgjørelse det meget kommer an paa at have prøvede Folk. Naar en Handelscrifis indtræder og endnu meget mere — jeg taler her af egen Erfaring — naar epidemiske Sygdomme, som Cholera, indtræde her i Hovedstaden, da er det meget vanskeligt at holde Skifteforvaltningen til sin ordinære Form, der udvikler sig da let, om det kun er igjennem en 3 å 4 Maaneder om Aaret, en mindre regelmæssig Forretningsførelse, der udvikler sig let en Praxis, Præcedentser, som enten senere kunne skabe en noget forandret Forretningsførelse eller let kunne forlocke dem, som senere træde ind i de underordnede Stillinger, til at afvige fra den egentlige Forretningsførelse, og jeg troer netop, at Analogien fra Varedepositsagen noget vil tale for, hvorledes Skifteforvaltningen, navnlig i en By som Kjøbenhavn, undertiden kan kastes ud af sin rette Gænge. Jeg skulde derfor være tilbøielig til at troe, at den Form, Regjeringen har valgt, giver en stor Betyggelse. Naar jeg nu spørger om den Stemning, der er hos Befolkningen med Hensyn til Kjøbenhavns Skiftecommission, saa tager jeg ikke i Betænkning at sige, at man har en ubetinget Tillid til Skiftecommissionens Redelighed, og jeg troer, det ligger i Forholdets Natur, at man kan have den. De Herrer Assessorer, der undertiden imod deres Villie blive drevne ind i disse Forretninger, ledes kun ved en reen Pligtfølelse, og jeg skulde tage meget feil, dersom ikke Be-

folkningen nærer den største Overthynding derom. Man veed, at disse Mænd kun vente paa den Nabning, som Ancienniteten kan skaffe dem, for at træde ind i andre Stillinger, de ville ikke blive der for deres Levetid, de ville ikke søge deres Fremtids Tilfredsstillelse i Skiftecommissionen. Derimod stiller Forholdet sig ganske anderledes, naar de Folk, der sigtes til i det ærede Miniretals Forslag, kunde opnaae de Pladser, hvorefter der er Spørgsmaal. De Ansættelser, der stee paa Tid, have det Fortrin, at de Eftersølgende i Embedsposterne ere de skarpeste Kritikere af deres Forgængere. Det ligger maaffee i den menneskelige Forsængelighed, men jeg troer det er en Omstændighed, som dog har sit Gode, at Eftersølgterne i Embedsposterne med stor Opmærksomhed, mulig ogsaa for selv at lære at undgaae Feil, undersøge deres Forgængeres Fremgangsmaade og derved maaffee netop udøve paa Forgængerne en Control og en Kritik, der er større end den, der kan anstilles fra andre Sider. De Medlemmer, der indtræde i Ansættelse paa Aaremaal, have ogsaa en Opfordring til, for det forholdsvis korte Aaremaal, som her er Spørgsmaal om, at gaae tilbage til Gruntanken i Institutionen, og derved vil den Slags Misligheder og Uregelmæssigheder, der ellers ved en Ansættelse paa Livstid, eller ialfald paa 10 eller 20 Aar, let kunde udvikle sig med Hensyn til Forretningerne, blive fjernet. Jeg troer derfor, at det er et væsentligt Fortrin ved den høitagne Regjerings Forslag, at der netop med Hensyn til disse Arter af Sager er Spørgsmaal om Aarsansættelse, som efter min Formening vil virke lige gunstigt paa dem, der ere ansatte i selve Stillingen og som have tusinde og tusinde Folks Bøe og Vel mellem deres Hænder og Værdier af ganske overordentlig Betydning, og at den samme Omstændighed ogsaa vil virke til Ubrensning af de Misligheder, der saa meget let udvikle sig hos de Underordnede ved Skifteforvaltningen. Disse Omstændigheder ville for mig være afgjørende til at give min Stemme til den høitagne Regjerings Forslag.